

hardnekkige volharding met welke het ministerie de bewaarde party vervolgt die, in tyd van nood, den sterken en den krachtadigsten steun van het gouvernement zyn moet. In onze meest invloedhebbende en meest gevolgde kringen, blameert men openlyk en strenglyk deze anti-nationale politiek, die eens voor België de beweelyk gevolgen hebben zal. Het is geenszins met de gemoederen op te hitsen en te vergrammen dat men bestuurt; dat kan de belangen eener party, doch geenszins deze van het land bevoordeelen.

Onder den titel van: *Waerom zulke groote vrees van oorlog!* lezen wy in een dagblad de volgende regelen: Sinds een vry geruimen tyd, heeft eenieder voor eenen oorlog, die op het punt zou zyn van uit zynen afgrond van moordery, van volksondergang, op te staan. Van 's morgens tot 's avonds, schier by elke ontmoeting, is de vraag: « Hoe is 't met den tyd, hoe is 't met den oorlog? »

Oorlog, oorlog, ligt, om zoo te zeggen, op elks lippen. En van waer komt die oorlog van daen?

Hy komt uit de daggazetten, uit de nieuwsbladen van alle landen.

Hy komt voort uit de *beurs-spekulatoren*; hy komt voort zelfs uit baetzuchtigheid van personen — wy noemen ze enkele personen — met sommige spekulerende Staetshoofden vereenigd. — Als de duizenden geruchten van oorlog eenen anderen oorlog kunnen hebben, dan verstaan wy ons niet meer aan het lezen van fransehe, hollandsche en belgische dagbladen. Wie zich uit al hunne voorwendingen, gezegden, dagelyks herroepen nieuwsmaren, tydingen van vrede en oorlog, kunnen eenen weg banen om uit den doolhof van staetkundige zinwarringen te geraken, mogen diepkundige menschen heetten.

De kans der oorlogswaeg wordt tegenwoordig meest berekend op de Beurshandelingen. Tegenwoordig wordt er meer dan ooit, van de kwotering der Beurzen, in het publiek gesproken, en waerdoor? — Vroeger waren het alleenlyk *ryke* lieden die Staetsfondsen bezaten; naer men hoort, zyn er heden in handen van menigvuldige neeringdoende en zoo gezegde kleine welstellende burgers: van daer de grootere, gemeener bemoeijing met de wisselvalligheden der Beurswoteringen: eene daling derzelve is overeenkomstig met eenen reuk van oorlog; eene klimming, eene troostlyke hoop op vrede.

Maer, waerom oorlog? Waerom zulk eene diepe bekommering?

Sedert dat men van oorlog spreekt, gaet er in Frankryk iets om, dat niet zoo onrustwekkend is: Frankryks volk is kalm, het zoekt den oorlog niet, het tracht dien te vermyden. Eenige dagbladen hebben vooreerst die houding willen loochenen, die zoo weinig betrek had met de voorgaende handelwyze van het krygstaligste volk van Europa. Maer, overmits, ten overstaan van eene zighbare daedzaak, alle ontkenning onmogelyk wordt, roepen diezelfde dagbladen alarm. Hebben dus de stoffelyke belangen den vaderlandschen geest vernietigd, den zedelyken zin zoo verre ondergaan, van het volk nopens zyne dierbaarste belangen te verblinden? Zy zeggen, dat het er op aengaet, Italië zyn vertrappt volkswaen weder te geven. De beschaving is hier ter zake. — Is Frankryk rol hier niet aengeduid? Zou het de eer en den roem willen afstaan, van het aengevallen Italië te doen herleven.

Die dagbladen mogen zich gerust stellen: Frankryk

roumd de dragers gerangschikt gingen.

Voor de anderen was de processie slechts een speeltogtje, eene party van vermaak, waer zy lang te voren naer getracht hadden; ook wachten zy zich wel te digt by den stoet te naderen waer men eensdins een einde aan hun aenhoudel'graes zou gesteld hebben.

— Ach! wy hebben vandaag eene zon die ons levende schynt te willen roosten. Grommelde een diklyrige kerel, Maes geheeten, terwyl hy eensklaps bleef staan, zyne kaproen afnam, en zynen reisgezellen eenen kalen en blinkenden schedel liet zien, waer van de klare perlen van een overvloedig zweet gedurig afdrolden.

— En nogtans, Maes, is het al vyf ure, wel te verstaan indien het uerglas der laetste herberg waer wy ons verversticht hebben, niet licht: waerachtig! zoo gelyk de gildebroeders nu gaen, zal het onmogelyk zyn vandaag tot Hauthem te geraken. Reeds beginnen myne voeten hunnen dienst te weigeren.

Zoo sprak Kolf, een man lang gelyk een boomstaek, en wiens spillebeenen onder zyn schrael geraeme van vermoeyens daerden.

— En gy meent dat het misschien beter zou gaen, luije metselaer, indien men u aen den draegstoel spande? Elk een begon te laghen.

— Overigens, hernam Maes, heden een weinig vermooidheid en morgen veel vermaak.

— Hola! gy rekent misschien zonder den weerd, antwoorde een sterke en breedgeschouderde wever, wiens wezontrekken zyn iawendige verradden.

— Hewel! Klaes de Bruyn, wat wilt gy zeggen met uwe geheimniskrameryen, vroegen Maes en Kolf overhoop.

— Zou er misschien tot Hauthem geen goed bier en geen goed geroekt vleesch meer zyn? vroegde een kramer uit de Lange-Munt, die zyn lang en smal gezigt, even als de snuit eener wezel, over de schouderen van den wever uitstak.

is Frankryk en is op de vrees- en hoopinjagende Beurzen zoo spekulerend niet, als de *metallieke* uitgezonden van Oostenryk.

Frankryk moet, en is stout, ten opzichte van Engeland, — het zelfzuchtige Engeland, dat steeds uitgaat op uitlandschen buit. Frankryk moet zich sterk houden, het houdt zich kloek, en het doet wel. Het is in voorspoed. De kopstukken der omwentelingsgezinden zyn er uitgejaagd. Wat moet daeruit voor Frankryk volgen? De vrede.

Heeft Frankryk, tot nu toe, iemand beleedigd, ten stryde beroepen? Niemand. Worden zyne handels- en nyverheids-belangen bedreigd? Evenmin als die onzer stad. — Welnu, is het niet natuerlyk, dat zulk eene natie, in zoodanig eenen toestand, eens rypleyk denke en overwege, vooraleer eenen oorlog te wagen, waer van de uitslag onbekend is?

Frankryk wil zich niet ontwapenen. Dat is niet aerdig, het beweert maer zyne manschap te houden op gewoonen voet, gelyk het behoort. En het wil tusschenkomen in de zaken van Italië, meer niet; en men wordt gewaar, dat keizer Louis-Napoleon niet gaerne eene europische botsing zou verwekken.

In deze omstandigheden durven wy eindeloos meer op vrede dan op oorlog steunen. Alleenlyk de geestery van omwenteling en groote beurspekulatiën zyn in gelurige beweging en onruststokend.

Tongeren, den 22 april 1859.

Mynheer de Redakteur,

Sedert dat het tongersch bier van pettem en oude dominos gemaakt wordt, kan onze stad op niets meer roem dragen. Het bier was de laetste bloem van de kroon van Tongeren en die bloem is gevallen gelyk alle andere. *Sic transit gloria mundi*. Dat moet alle Tongeren, die de geschiedenis kennen, door hun hart gaen. Zoo groot geweest te zyn om de wet aen de gansche wereld te geven, en dan zoo laag vallen om nog geen goed glas bier meer te hebben, dat is om steenen uit den grond te klagen. Daer er misschien in Tongeren nog domkoppen zyn die de historie van de grootheid en het verval van hunne eigene stad niet kennen, zoo zal ik dat eens op myne manier vertellen.

Tongeren heeft bestaan lang voor de schepping van de wereld. Dat is haren eersten luister.

Over zeventien honderd jaer, of zoo omtrent, had Tongeren eene andere glorie. Een geboren Romein, een zekere Cesar, die onderweg het kruis van eer al dikwyls gewonnen had, kwam tambour battant met zyn italiaensehe kanoniers het land atakeeren. In Tongeren woonde toen een zekere Ambiorix, een man zonder komplimenten, die broedermeester van St-Jan was. Ambiorix trok met de garde civiek tegen Cesar op en hy ronkde hem op een twee drie het land uit. Cesar liep van Tongeren tot Roomen en toen hy op eenen avond 't huis kwam, zeide hy op zyn vrouw: « Mimie, ik heb daer viergiffte neut kreegen. — » Zoo, antwoorde Mimie, dat komt van altyd willen te vechten, op een ander tyd zult gy met de vrouw blyven. — » Dat was den tweeden luister van Tongeren.

Maer op eene vieze keer ging Ambiorix met den postwagen naer Luik om eenen nieuwen opera zien te spelen. In Vreereberg brak het ird en Ambiorix brak zyn beenen. De kwade jongens van Eur wierpen hem met steenen dood en de kraeiën van Beetperk aten hem op. Daer lag de luister van Tongeren nu.

— Neen, heest Van Loo, het geldt hier noch kermis, noch bier, noch peep, wees gerust. . . .

Hy verzachte zyne stem uit vrees van gehoord te worden, de anderen kwamen naer by hem. — Het geldt een stout waegstuk dat men overlegt ter gelegenheid der *Blyde Inkomst* van monseigneur.

— Zoo dan! ik zou willen mede doen, zeide metser Kolf.

— Dat hangt van u af. Want het meestdeel van al degenen die hier zyn, zyn niet gekomen met het inzicht van eenen bedeweg te doen. Men kan ze allen kennen hier aen. Ten zeldien tyde keerde hy zich om, en men zag een koordeken kruiswyze op des wevers linker schouder genaaid. Ziet, daer zyn er nog.

— En inderdaed, verscheidene personen uit de nederige volksklas trokken op dien stond den groep voorby dien wy zoo even hoorden spreken; zy droegen op hun wambuis een klein gelykvormig kenteeken.

— Den droes! den droes! zegde de vreesachtige liesbuis, gelyk iemand die by eene volksbeweging iets te verliezen heeft; wat is men dan van zin?

— Er is kwestie myne vrienden, van te zorgen voor het welzyn onzer goede stad en den bloei der ambachten waer van wy deel maken. Zult gy weigeren van onzen aenhang te worden?

— Neen, neen, riepen Kolf, Van Loo en de anderen, die zich allen door de woorden van den wever opgewekt gevoelden.

— Hier zyn wy aen de *Peisterplaats van sint Lieven*, komt in de herberg, zegde Klaes de Bruyn, en verzegelen wy door eene teuge helgeen gy daer komt te zeggen. Ha! wel! Ziehier juist een onzer opperhoofden.

— Thys Bloc! was het geroep van het grootste deel der ambachters, die in den te voorschyn komende een volder herkenden, die voor nuttyer was verbannen geworden na op eene der openbare plaetsen met roeden gegeseld ge-

Toen kreeg Tongeren koningen en bisschoppen; de zee bespoelde onze wallen en honderd schepen bragten ons de rykdommen der wereld. Tongeren was zoo ryk dat de kinderen op den Vrythof met stukken van vyf franks op het gloeske schoten. De botermarkt was te Millen en den yermerkt ergens aen Maeseyk.

Maer eens, met half maert, herhuisde de koning en de bisschop naer een andere stad. De zee die zoo gansch alleen bleef, kon zich daer niet aen gewinnen en op eenen morgend trok zy met hare schepen, hare matroozen en hare groene golven al brommende langs de Kempen weg. Men heeft er sedert geen nieuws meer van gehoord.

Tongeren had in eens hare zee, hare koningen, hare bisschoppen en haren Ambiorix verloren, maer zy behield haer goed bier. Dat kon den Tongenaer nog een weinig troosten. Maer vandaag, adieu myne wille, het bier is de koningen en de bisschoppen na. *Ubi Troja seges!* Hasselt heeft zynen genever, St-Truyen zyne kersen, Loon zyne appelen. Bilsen zyne kabotsen, Coninxheim zynen veldslaet. Tongeren heeft niets meer als afgeschoten plannen van den yzeren weg en dat is verduid weinig om op het einde van den vasten onze verflauwde kneuk te herstellen. Gelukkig dat de klokken ons paes-ynen van Roomen brengen.

'T is toch waer: Tongeren heeft eene garde civiek. De major is te Brussel. . . . op zynen post. Tongeren heeft ook eene fontein die sedert den romeinschen tyd twee maal per jaer invalt, een tribunael waer van de rieten alle acht dagen heel schoon met papier toegeplekt worden, eene kompanie pompiers die gereed is om den diepsten kelder der stad droog te pompen en eindelyk eene brave en stille *association libérale*, die onschuldig is van alle goed en alle kwaed dat in de stad gebeurt.

Daermeesch wensch ik al myne lezers eenen zaligen Paeschen. Ik wensch ook dat de klok van elf uren maer stillekes te Roomen blyft.

Een oude Tongenaer.

Den 6 augustus 1806, toen Europa zich in eenen toestand bevond, als die welke verwekt is door de woorden van den 1 januarij uitgesproken, zegde de *Moniteur* over de wapeningen van Frankryk:

« Heden op de 80,000 man der conscriptie van 1806, heeft de keizer geoordeeld dat de inroeping van 50,000 man noodig was. Indien, gelyk alles doet verhoppen, de zaken van het vasteland geregeld worden, zullen die 50,000 man de soldaten vervangen, welke verlofpassen zullen bekomen en in den schoot hunner families zullen terugkeeren.

» Indien, integendeel, *wat men geene reden heeft te denken*, het oogenblik der rust van het vasteland nog niet gekomen is, zullen die 50,000 man, het fransehe leger op zyn hoogsten graed van sterkte brengen.

» In alle geval is die oproep dus noodzakelyk. Zelfs als men in volle vrede zou geweest zyn, zal men zoo niet 50,000, ten minste 40,000 man inroepen. Sedert de laetste revues zyn er 20,000 man naer hunne haerlusteden teruggezonden, en door het resultaat der revues van dit jaer, is het waerschylyk, dat een dergelyk nummer in zyne haerlusteden zal terugkeeren.

» Men moet dus uit die jaerlyksche operatie geen gevolg trekken noch voor den vrede, noch voor den oorlog. Men heeft ze op het gewoone tydtyd gedaan, tamelyk voor het eindigen van den oogst, en tamelyk vroeg om de jongelingen toe te laten zich voor het slecht saizoen by hunne korpsen te voegen om zich gedurende den winter te onderrigten. »

weest te zyn.

— Myn oven heet hier niet, mompelde dikke Maes, terwyl hy zich zachtjes van het gevaerlyk gezelschap verwyderde waerin hy zich bevond; waerlyk, ik begin te gelooven dat de bedevaerd van sint Lieven niet veel aen degene der voorgaende jaren zal gelvken.

— Hoe hebt gy weid durven in Vlaenderen verschynen? vroegde Kolf, vriendschappelyk met den gebannen Bloc tikkende.

— Dit is eene geheele geschiedenis welke het te lang zou wezen u hier te vertellen.

— En uwe makkers Oosterlinc en Bruneel?

— Wy zullen ze te sint Kievens-Hauthem vinden? Wy mogen op u ook rekenen, niet waer, myne goede vrienden? vroegde Bloc zich naer De Bruyn, Van Loo en de anderen keerende.

— Zoudt gy daeraen twyfelden? Den droes!

— Ik zeg het u nog eens, riep de banneling, de Zotten van sint Lieven zullen vrye werken doen. Ziet liever; en dit zeggende toonde hy onder zyn wambuis een korte en scherpe degen, waer van het stael in een zynen boez verborghen zat. Nu dan, sprak hy voort, zyne bliken latende rondwalen over al de ambachtlieden die den kroeg oppropten, dat al degenen die de goede stad Gent beminnen, morgen om drie ure 's ochtens, by de fontein van sint Lieven byeenkomen.

— Wy zullen er zyn, riepen zyne toehoorders eenstemmiglyk uit?

— Dra trok hy weg, en tusschen die groepen bedevaerders sluispende welker denkwyse hy met de zyne veronderstelde overeen te komen noodigde Bloc hen uit om zich 's anderdaegs ochtend op het vergaderpunt te bevinden.

Ondertusschen schoof de zon allengskens weg achter de bosschen, waarmede de schildersachtige heuvelen die Hauthem beheerschen, overdekt zyn.

Militie. — Afkondigingen der Staten. C.C.

De Staten, model C. C. der lotelingen, welke in de laetste zittingen der militie-raden, te Hasselt, zyn vastgesteld geworden, het zy voorloopig, het zy voor altyd, komen aen de gemeente besturen toegezonden te worden.

Volgens de termen van art. 150 der wet van 8 January 1817, moeten deze staten op de twee zondagen, volgende op derzelver ontvangst, medegeleed worden aen de inwooners, by aenplakking en lezing te doen op het gemeente-huis of op eene andere plaets, volgens het gewoonlyk gebruik, dat is te zeggen op de 17 en 24 dezer loopende maand april.

De belanghebbende zyn verwittigd dat zy vyftien dagen hebben, te rekenen van de eerste bekendmaking der staten, om zich te verzetten tegen de beslissingen der militie-raden, welke daerin zyn aengeduid, en dat hun verzoek of reclamatie, op zegel, en vrachtry op de post, aen het adres der bestendige Deputatie van den provincialen-raed, moet worden vergezeld door een uittreksel uit het register van bekendmaking.

Banket der vlaemsche Broeders van Limburg.

Het verslag der Vlaemsche commissie met de stukken daer toe behoorende is in druk uitgegeven. Wy kunnen iedereen verzekeren, dat er geen twyfel meer is of de zaak der Vlaemsche tael, op zulke wyze verdedigd, moet zekerlyk zegeprelen. De keus van het ministerie is allergelukkigst geweest; geen enkele der negen leden is aen zyne taek te kort gebleven; allen hebben ze met yver, met overtuiging en, wat het byzonderste is, met gevoelens van vredelievendheid volbragt.

Mynheer de Corswarem, die de provincie Limburg zoo vroem vertegenwoordigd heeft, by de beraedslagingen der commissie, en niettegenstaende zyne tydige onpasselykheid zoo groot aendeel in de zittingen heeft genomen, verdient, van onzen kant een blyk van dankbaarheid en achting, dat geen Limburger hem zal weigeren.

De Vlaemsche Broeders van Limburg hebben dus besloten van tegen 4 Mei een eerebanket aen de commissie in den persoon van den achtbaren heer Ridder de Corswarem, onzen deftigen stadsgenoot, aen te bieden.

Alle de leden van gezegden letterkring zullen er aen tegenwoordig zyn en deel nemen in den geesdrift waermede het voorstel van dit banket in de vergadering van 15 Meert, by toejuching is aengenomen geworden.

(Onoff.)

Gemeente-raed.

De gemeente-raed zal zich toekomende dingsdag, 26 april, om 6 uren 's avonds in zitting vergaderen.

De voorwerpen van het dagorde zyn:

1° Installatie van M. J. Copis, als lid van den raed;

2° Advies op legaten gedaan door M. Van Muisssen, oud burgemeester, aen de fabrieken en de weldadigheids-gestichten der stad;

3° Verslag over de aenvraag betrekkellyk tot de onderneming van eene doodschoets;

4° Aenvraag van eene concessie van grond op het kerkhof gaeft door Mevrouw Crooy, geboren baronesse de Bieberstein.

De hollandsche dagbladen kondigen aen dat het gouvernement aen MM. Bredius en Van Sypensteyn de

Reeds begonnen de inwooners van het gewoonlyk zoo stille dorp de groepen en geschreeuwen der *Zotten van sint Lieven* van verre te hooren weerschallen; de bazen der herbergen en kroegen snorden van welgenoen, de kramers en koopmans der groote jaermarkt die ter gelegenheid des feestes plaets had, waren vrolyk en te vreden; hoe meer volk er immers was, hoe beter voor hunne beurzen.

Het jaer 1467 was byzonderlyk het dorp Hauthem gunstig en behagelyk, tegen het gewoonlyk gebruik moest de relikwikas er twee dagen en twee nachten blyven rusten, om rede dat de processie den zaterdag in plaets van den zondag uit Gent was moeten vertrekken, ter oorzaak der inbulding van Karel van Burgondië.

Eindelyk omtrent 9 ure des avonds, konigde de klok van Hauthem aen dat de heilige het grondgebied der parochie kwam te betreden. De gansche bevolking der plaets, als ook de bedevaerders die uit andere streken waren toegekomen, trokken de heilige relikwie te gemoet. De stoet, aldus vermeerderd, kwam voor de kerk aen. De monniken van Sint-Bavo die, eens dat zy op het grondgedied van Hauthem, hunnen eigendom, gekomen waren, alleen het regt hadden de kostbare schat te dragen, stelden dezelve plegmatig neer op des martelars oude graf, welk een slach van langwerpig vierkant was van drie voet hoog, zoo als het nog hedendaegs te zien is langs den linker kant des middenbeuks, digt by de koor.

Die plegtigheid geëindigd, de kerk geruimd. Alsdan verspreidden zich de bedevaerders door geheel het dorp dat weldra aen eene uitgestrekte karaavensery geleek. Van hunnen kant gingen de twee schepenen, de proost, en de baljuw van Sint-Bavo naer hun gewoonlyk logist. Dit was eene aloude herberg, het *Kolf* genaemd, die tegenwoordig nog bestaat digt by de kerk, op de plaets zelve waer volgens de overleveringen, sint Lieven zyne maaltyd kwam houden by de godvreezede Craphaidis!

(Wordt vervolgd.)

concessie van eenen yzeren weg van Rotterdam naer Luik verleend heeft, langs Dordrecht, Breda, Tilburg, 's Hertogenbosch, Helmond, Venlo, Roermond en Maestricht.

Eene koninglyk besluit van den 14 april, verleent de landbouw decoratie aen MM. Delvigne, landbouwer te Freeren, en Picard, landbouwer en burgemeester te Rutten.

Door koninglyk besluit van den 13 april is M. J. Cryns, burgemeester van Ogrimby en M. B. Stouten, schepen derzelfde gemeente benoemd.

M. L. Nulens is schepen der gemeente Waltwilder benoemd.

Wat de gewapende vrede kost.

Na aengeduid te hebben wat de oorlogen aen mannen en aen geld gekost hebben voor Frankryk en voor Engeland, is hier het ongestap de offeringen te doen kennen die voortspruiten uit dien aanormalen staet van wantrouwen, die men *gewapende vrede* noemt.

De europesche legers verslinden, in vredes-tyd, 1/4 à 1/3 van de inkomsten der staten.

Ziet hier eenige welsprekende cyfers, bewyzende hoe veel het onderhoud van den soldaat in verschillende landen kost.

Daer de algemeene vrede in 1815 gesloten werd, zullen wy van dit tydtyd aanvangen:

De soldaten kosten:	
In Engeland,	fr. 15,00 per inwooner
In Frankryk,	» 13,00 »
In Rusland,	» 7,80 »
In Oostenryk,	» 7,75 »
In Pruisen,	» 6,55 »

Het is dus in Engeland dat het meest en in Pruisen dat hy het minst kost. Nogtans heeft dit laetste land sedert 1815 tot den dag van heden voor zyn leger 1200 miljoen thalers uitgegeven. De inkomsten van den staet, voortkomende van de belastingen, komen op 25 fr. per inwooner.

Het onderhoud des legers in vrede tyd heeft aen de europesche staten jaerlyks gekost.	fr. 1,795,540,000
Het onderhoud der vloeten.	» 424,500,000

Te samen fr. 2,220,040,000

En nu volgt uit die ontzaggyke jaerlyks gedane uitgaven, dat de volkeren die ze doen, in staat zyn om onmiddelyk te velde te trekken of seffens hun land te verdeltigen? Helas, neen.

Die cyfers zyn maer voor den *staat van vrede*. Dat de oorlog uitherste, en dra verschynen de buitengewoone uitgaven voor verveerlijging van voorraad, veldtoeg-benodigheden, transport van mannen, van perden, van materiëel, enz. Deze uitgaven worden by milliards geteld.

Wie zal het verlies berekenen van verloren arbeid voor den landbouw, voor de nyverheid door het onttrekken dier armen, welke, werkloos zynde in de vrede, gedurende den oorlog aengewend worden voor de vernieling van menschen?

Het vrede-leger van Europa telt aen mannen	3,705,000
De zeemagt.	219,000

Te samen 3,924,000

Het is te zeggen, dat 15% van de best tot den arbeid berekende mannelijke bevolking jaerlyks in de verschillende staten van Europa onder de wapens en altyd bereid zyn om, zonder redenering over het bevel of zonder na te denken over de oorzaak, zich onderling te vermoorden, een land (zels hun geboorteland) te verwoesten, eindelyk om op hunne medemenschen alle rampen van den oorlog hot te vieren.

Over den toestand van Oostenryk, schryft een bekwaam man, de heer E.-J. Horns, het volgende:

« Het is het budget van oorlog dat de echte knagende worm van de oostenryksche finantiën is; het verzwart op eene snel toeneemende wyze de reeds zoo drukkende lasten van de landen aen Oostenryk onderworpen. Over een vyftiental jaren, beliep het budget van oorlog (dat van 1845) nog maer tot het betrekkellyk gering cyfer van 55 miljoen gulden. De omwentelings-oorlogen van 1849 deden het al spiedig klimmen tot 165 miljoen. Ongetwyfeld verminderde het de volgende jaren, hoewel nog altoos hooger dan het budget van 1845; maer in 1855 kwam het voor 114-3 miljoen in de gewoone uitgaven voor 102-7 miljoen in de buitengewoone uitgaven, dus te samen 216 miljoen gulden *of meer dan viermaal hooger dan het cyfer tien jaer te voren bereikt*. Dank zy de reeds gemelde verminderingen, had men voor de twee dienstjaren het budget van oorlog kunnen doen dalen in 1856 tot 122 miljoen, en in 1857 tot 117-9 miljoen gulden.

En dat heet men budgets van vrededtyd!

Eene schynadoede.

Een zonderling voorbeeld van slaepzickte heeft Jazer dagen te Moskou (Rusland) plaets gehad.

De vrouw van een ryken koopman werd na eene kortstondige ziekte als dood beschouwd; haer lyk werd in de kist gedaan en naer het kerkhof gevoerd.

Op het oogenblik, dat de doodgravers de kist in den put lieten zakken, gleed de kist uit en deze werd in haren val beschadigd.

Men begon ze te herstellen; doch men oordeelde hoe verhaes de anwezigen waren toen zy de gewaende overledene de oogten en armen zagen bewegen!

De man wierp zich op de kist en drukte zyne jonge vrouw aen het hart. Zy werd dadelyk naer huis gedragen en een geneesheer werd geroepen, welke den toestand van zaken erkende.

Enige dagen behandeling waren voldoende om aen de vrouw de gezondheid terug te geven.

Zy heeft sedert verklaerd, dat zy zich zeer goed de gebeurtenissen herinnerde, welke haer het meest getroffen hadden. Zoo als het oogenblik toen zy in de kist werd gelegd, liet intreden der kerk en eindelyk het neerzakken in het graf.

« Het gemjammer van mynen echtgenoot, veroorzaakte my de hevige smart, zegde zy; doch al myne poogingen om my te bewegen of om te spreken waren vruchteloos.

Den 5 mei aenstaende zal de overlevering van de militie van der ligting van 1859 aen de militaire overheid plaets hebben.

— Men schryft uit het kamp van Beverloo: Een feit dat droevig had kunnen eindigen, doch gelukkig is uitgevallen is hier over eenige dagen gebeurd. Twee gestrafte soldaten zaten in het kot; hun wachter was een oud sergeant. Nu, omtrent den middag begaf deze zich naer het kot, om de beide gevangenen de voorschreven wandeling te laten doen. Onze mannen lieten het zich geen tweemaal zeggen. Doch nauwelyks waren zy uit het kot, of zy maekten zich van den sergeant meester en staken hem in hunne plaets, waerna zy de deur sloten, en zich naer de kleine barak begaven die hy niet verrt van het kot bewoont. Daer trekken zy de burgerkleeders van hun slagtoffer aen, en aldus verkleed trekken zy ongehinderd het kamp uit. Des anderdaegs verscheen de oude sergeant op het rapport niet: men nam inlichtingen, doch niemand wist er iets van. Wanneer men echter later voorby het kot ging, hoorde men zuchten. Men brak de deur open, en daer vond men den armen sergeant half in bezwyming liggen. Hy is er met de vrees van af geweest, en met eenen nacht honger en koude, en wellyk ook met het gelach zynar kamaraden.

Wat de weggeloopten betreft, zy loopen nog.

— Ziehier eenige byzonderheden over eene moord, onlangs te Luik pleegd:

Ter gelegenheid van karneval waren de beide zonen van M. B. . . . een der voornaemste personen uit de gemeente N. . . . voornemens zich te verkleeden en aldus op eene naburig dorp enige hummer bloedverwanten te gaen bezoeken. Zy deden geen masker aen, doch een hummer hing zich een buitengewoon groote kringelien aen het lyf.

Dewyl zy jongens zyn van een goed gedrag, een goed karakter, en die daerenboven eene goede opvoeding hebben genoten, bragten zy den dag op de aengenaemste wyze by hunne bloedverwanten door, dien deze vermomming veel vermaak aendeed. Toen zy 's avonds naer huis wilden terugkeren, kwam een hummer vrienden hun verwittigen dat zy onder wege zouden worden aengeraand.

De twee broeders lachten met die waerschuwing; zy waren slechts op eenen korten afstand van hunne woning verwyderd, hadden geen enkelen vyand in den geheelen omtrek, maar genoten zels de achting van iedereen. Men droeg aen; een hummer kozyne voegde zich in den vriend om hem eene anranding te doen vreezen, en hun op het dorp by zich te houden. Het was alles verloren moeite; zy zegden dat hunne ouders over de afwezigheid zouden verontst zyn, en het misschien reeds om hun laet inblyven waren. Al lachend en schertsend begaven zy zich op weg.

Aen een klein bosch gekomen zynde, werden zy eensklaps door twee gemaskerde en met stokken gewapende personen aengeraand, die hen vervolgden en tevens mishandelde. Er ontstond eene worsteling, en dewyl de twee broeders door hun karneval-kostuum belet waren om zich te verdedigen, en zels geen enkelen stok hadden om zich te beweeren